

Чичо му взе единъ голѣмъ ножъ, наточи го добръ, разрѣза зайчето, отдѣли ребрата и го нарѣза на малки кжсове. Всѣкой си взе, който кжсъ обича, и почна да яде. Ето, изядоха зайчето, само коститѣ му останаха.

„Господи, Боже мой! Направи ме пакъ момче!“
— молѣше се момчето.

И чудна работа! То изведнажъ си отвори очитѣ и видѣ че седи самò въ ржжъта, че то не е било зайче, ами сънувало.

Колко се зарадва момчето! То никому ни дума не каза. Всички — и родителитѣ, и роднинитѣ, и другитѣ дѣца — се зачудиха, като видѣха, че момчето изведнажъ стана послушно, мирно и весело.

Прѣвелъ : Радевъ.

Кой е продавачътъ?

Единъ градинаринъ натоварилъ магарето си съ лукъ и отишелъ да го продава въ града. Но щомъ градинарътъ започвалъ да вика „Ха, лукъ, ха!“ и магарето му изревавало. Колкото пжти градинарътъ извиквалъ, толкова пжти и магарето му изревавало. Най-послѣ той се разсърдилъ, вземалъ една тояга и захваналъ да бие магарето.

Около него се събрали много хора и единъ отъ тѣхъ го попиталъ:

— Защо, байно, биешъ магарето?

За да разберемъ, кой продава лука, отговорилъ градинарътъ.

Дѣтелюбовъ.